

ГЛАВА 1

СЕПТЕМВРИ ДЕСЕТ МЕСЕЦА ДО ЦЕРЕМОНИЯТА

Възпитателките постоянно ме питат защо не мога да спя. Вземам максимално позволената гоза от „Здрав сън“, както твърдят те с присвити с подозрителна загриженост очи.

Правилно ли го пиеш, фрида?

Всичкото ли го вземаш ти, фрида?

Да. *Да*. Може ли още малко? Моля ви.

Не може да бъде предписано по-голямо количество. Не и без риск, както твърдят те. Предупреждават за мускулни спазми. Вътрешен кръвоизлив. Корозиране на жизненоважни органи.

Но аз не мога да видя в огледалото тези „важни органи“. Виждам само тъмните кръгове под очите си, сивкав тен, сякаш лицето ми е поръсено с пепел. Отпечатъци от твърде много ноци, които съм прекарала да се мятam върху гюшека си в коннеж да се присъединя към синхронизираното дишане на моите сестри. Чувам ги и сега как жадно вдишват в гробовете си изкуствена топлина, без да знаят, че лежат на кушетката си, цялата жужаща като оголена жица.

Аз съм добро момиче. Хубава съм. Винаги съм била щастлива.

Роботизираният глас се лее от стените и пълзи по пода, търси възприемчиво ухо. А ние, евите, сме по-възприемчиви спяци. Като зъби сме, поглъщаме красотата, ставаме все по-прелестни, дока-

то сънуваме. Все по-ценни.

С изключение на мен.

Ноц след ноц лежа будна и нищо друго освен Посланията не ме откъсва от блъскащите се в ума ми мисли. Възпитателката рут казва, че многото мислене ти отнема красотата. Никой мъж не би пожелал спътница, която мисли твърде много. Опитвам се да съм по-контролирана. Мъча се да изпразня ума си. Но когато ноцта падне в спалните помещения, гемоните се размърдват, бялото на очите им проблесва в мрака, търсят нещо, с което да се хранят.

Аз съм добро толиче. Привлекателна съм за другите. Винаги съм кротка и приятна.

Заради горещината е, знам си. Пускат я през ноцта да очисти порите ни от токсини, стеле се на вълни в спалното помещение, поленва по кожата ми. „Здрав сън“ може да потуши огъня в гробовите ми само за кратко, преди да се събудя рязко, издишваща вряла пара. Примигвам на слабата светлина в кулийката си. Лежа на единично легло със снежнобели чаршафи. До него има шкафче, по което черната боя се люци на ивици. Това е мъничка къща, направена от огледала, всяка нейна повърхност е стъклена.

Ето ме мен. И там. И там. Пленник съм сред тези стени.

Гледам се в огледалния таван, простряла тяло като морска звезда, сгънала колене, за да не се допират до лепкавите чаршафи. Ръцете ми се удрят във влажната огледална стена зад главата ми, а черната ми копринена нощница се е набрала около кръста ми. Обръщам се на гясната страна, челото ми се притиска към друга огледална стена и тежка въздишка замъглява стъклото. Прекарвам върховете на пръстите си по високите си скули, гледам се как правя кръгове около бадемovidните си очи. Усецам кожата си тънка като хартия, сякаш бавно се разтваря в костите ми.

Преди нас са броили овце, та да им помогне да заспят. Преди нас е имало овце, които да броят.

Пъхам ръка под възглавницата и напипвам с успокоение кора-

вите ръбове на моя ePad. Ъпдейтвам своя MyFace статус, като шепна срещу екрана:

- Пак не мога да спя. Има ли някой буден там?

Тръпка на задоволство пробягва по мен, когато видеостатусът се ъплоудва, като че някак доказва, че съм реална. Аз съществувам.

- фрида?

Нима пак я сънувам?

Тя е като привидение, стои под арката на вратата между коридора и килийката ми и гългвят ù до земята розов пеньоар просветва в сенките. Накланя глава, пристъпва от крак на крак, чака ме да кажа нещо. Кимвам и напрегнатото ù лице се отпуска, тя пропъзлява в тясното ми легло, намества тялото си спрямо моето, а крайниците ни се допълват като парченца от пъзел. Отразени сме във всички огледала, пръснати в паралелни образи от тавана до стените и обратно, умножавани още и още. Млечнобелият ù крака са преплетени с моите, бялорусата ù коса се смесва с тъмнокестенявите ми къдрици.

изабел.

- Уплаших се да не е някоя възпитателка.

- Извинявай.

- Ако ни хванат, че нарушаваме Изолацията, ще си изпатим.

- Няма страшно.

- И все пак...

- Възпитателката рут не е дежурна – отвързва тя, както винаги прочела мислите ми.

Дишаме в унисон. Отпускам глава на рамото ù, вдишвам аромат на лавангула, броя ударите на сърцето ù. Тя се размърдва, изгърбва ръката си изпод мен, главата ми отново ляга върху влажните чаршафи. Тя се отгърбва чак до ръба на леглото, стъпила с един крак на земята за опора.

- Добра идея. Прекалено горещо е, нали – казвам бързо.

Тя дойде след толкова дълго време, казвам си. Не ти я помоли, сама се появи.

- Хмм – изрича тя неопределено и потропва с пръстите на краката си върху огледалния пог; розовият лак по тях е в тон с пеньоара ѝ. Изглежда съм единствената, която не може да понесе горещината.

- И тъй, къде изчезна – изтърсвам.

- Не се чувствах добре.

- Працах ти покани за разговор... – замълчавам и се замислям за стаята ѝ, за вратата от гофрирана ламарина, застопорена с болтове като решетка. Пратих ѝ безброй съобщения през последните два месеца. Всичките останаха без отговор.

- Не мога да спя.

- Притесняваш се за утре ли?

Тя вдига рамене апатично.

- Пуска ли още „Здрав съм“ от възпитателката ан?

- Не се съчетава добре с другите ми лекарства.

- Какво пиеш? – подпирам се на лакът, за да я гледам. – Аз съм на максималната доза и не съм имала проблеми.

- Жизел получи копривна треска, когато ѝ промениха дозата. Беше грозна цяла седмица – казва тя, сякаш не съм се обаждала, сякаш не съществувам. Често го прави напоследък.

- Ще спреш ли да риташ огледалото? Много е грознецо – трясвам се и кракът ѝ замръзва неподвижно. Обзема ме чувство на вина при мерналата се обича на лицето ѝ, но като цяло съм удовлетворена и се наслаждавам на усещането, че най-сетне съм забелязана от нея.

- Откъде знаеш това за Жизел? Цяло лято не си идвала на Организиран отгук и в Хранителния център – казвам и наблюдавам отраженията ни на тавана. Аз съм притисната до стената, изабел е на ръба на матрака, а помежду ни просветва бяла ивица. Дебелите жени са грозни. Старите жени са грозни. Но Жизел? Жизел с меднозлатистата кожа и медноруса коса, с очи, изпъстрени с медни точки. Грозна?

- Значи затова я е нямало миналия уикенд – подхвърлям, след

камо тя не отговаря. – А ни обясни, че била под карантина заради поозрение за грип.

- Копривна треска – повтаря изабел. – Огромни пъпки по цялото лице.

- Жалко, че не е през учебния срок – правя слаб опит да се пошегувам и усещам зараждащо се гадене. – Няма да се отрази на класирането ù.

- Бъди добра.

- Лесно ти е да го кажеш – възразявам. – Мис номер едно.

- А ти си номер три. И всички сме програмирани еднакво – отговаря тя механично.

- Да. Но някои еви имат късмета да са програмирани по-добре от грозните си сестри – затаявам гъх и чакам тя да изкаже несъгласие, както го правеше преди.

- Не си грозна, фрида – възгъхва. Омръзнала съм ù, досажда ù постоянната ми потребност от окуражаване. – Никоя от нас не е.

- В сравнение с теб съм грозна – сама долавям нуждата в гласа си и се мразя заради това. – Кожата ми изглежда уморена – поглаждам контурите на лицето си върху огледалото на тавана, търся недостатъци. – Ами ако се отрази на класирането ми?

- По-добре уморена на вид, отколкото гебела – гласът ù е равен и кух, сякаш някой е изкарал въздуха от гробовете ù.

Обръщам се с лице към нея, носовете ни почти се докосват. Вдишвам дълбоко, сякаш мога да поема омагьосващата ù красота и да я открадна от нея. Веднъж разгледах диаграмата ù онлайн с надежда да открия лесна формула за копиране. Коса сребрист металик, нюанс PO1, запя компютърът, яркозелени очи номер 76. Матовозлатиста кожа, бледорозови устни, ситни дунички около правилен нос. *Иска ти се да изглеждаш като теб. Всичко щеше да е по-лесно, ако изглеждаш като теб.* Мисля си го още откакто бях четиригодишна.

- Какво говориш, изабел?

Тя се обръща по гръб, сочи към тавана и чака да я имитирам.

Виждам как развързва копринения колан около кръста си, разтваря паньоара си, излага на показ голото си тяло. Удебеляване около талията, закръгленост по бедрата. В тъмното рязко поетият от мен гъх прозвучава като писък.

- Пробва ли с повръщане?

- Естествено – отговаря нетърпеливо тя. – Невинаги действа, да знаеш.

- Ами допълнителните медикаменти, които вземаш? Те не помагат ли?

- Само в началото, и от тях вече няма полза – прошепва тя.

- Може би няма да е толкова страшно – искам да прозвуча утешително, но не знам как. В отношенията ни това винаги е било ролята на изабел. – Може да не си единствената. Много еви напълняват през ваканцията.

И двете знаем, че не е истина. Не и тази година.

- Не разбирам как се е стигнало до тук. Със сигурност някой трябваше да е забелязал седмичното ти наддаване на тегло. Та ти дори не си стъпвала в Хранителния център от...

Тя поставя пръст на устните си, за да ми даде знак да не казвам повече. Аз преглъщам мислите си. Още една тайна помежду ни. Затварям очи, но виждам единствено обилната ѝ плът, заплашваща да скрие костите ѝ.

- Онзи ден си мислех за твоята мания по маймуни.

Гласът на изабел е толкова тих, че за момент се чудя казала ли е нещо въобще, дали желанието ми отново да сме близки не е толкова отчаяно, та да съм си въобразила, че ми говори.

- Помниш ли? – казва и протяга ръка да докосне моята. – Маймуните?

- Те са много интригуващ биологичен вид.

- Не се съмнявам. Но трябваше ли да се преструваш на такава?

- Бях само на четири години!

- Не е оправдание.

- Същото каза и възпитателката рут, когато паднах от дърво

в градината и си ступих крака. Каква вецница само.

Тя запушва с длан устата си, за да заглуши кикот.

- Извинявай, беше извънредно болезнено – смъмрям я възмутено, но и аз също се усмихвам.

- Мислех, че ще те убие, когато се наложи да позираш за понеделничката си снимка с онзи огромен гипс – казва тя с по-висок тон.

- Шишш, изабел, ще събудиш възпитателките.

- Много важно.

- А, да, принцеса изабел няма неприятности! – решавам да я подразня и навеждам глава в подигравателен поклон. – Сигурно е хубаво да си толкова специална.

Чакам я да се засмее, да ми отвърне със закачка, но не следва нищо. Тялото ѝ се напъва до моето. Тишината блъска в тъпанчетата ми и аз търся на сяно нишката на разговора ни.

- Но това с маймуните беше...

- Уморена съм – прекъсва ме изабел и гумите засягат на гърлото ми. Винаги във всичко прекалявам, както казва възпитателката рут.

Отдалечаваме се в леглото и помежду ни отново зейва пространство.

Аз съм хубава. Добро момиче съм. Винаги изтънявам каквото ми се каже.

Посланията продължават, сякаш нищо не се е променило.

Зората бавно се процежда през осветителните лампи и прогонва сънищата ми. Разгъвам тяло, протягам се, заемам целия матрак. изабел я няма.

Ставам от леглото, отмятам коса назад, за да проверя лицето си в огледалната стена. Правя го всяка сутрин и част от мен се надява, че по силата на вълишебство съм се трансплантирала в друго тяло през нощта; това на изабел или може би на меган. Че ще се събудя и ще съм по-бледа, по-слаба, различна. *По-хубава.*

На стената срещу леглото ми има розово очертание на длан

върху стъклото. Притискам ръка към него и усещам как топлината боцка дланта ми докато стъклото изтънява и аз минавам през него. Имам чувството, че хиляди лепкави фибри се разтварят върху кожата ми. Вътре огледалата покриват всяка повърхност, дори пода. В горната част на стаята има тясна метална съблекалня със сини гумени маркучи отгоре, които влизат в тавана. Отпускам се в тъмнорозовото кресло до кабината и потропвам с пръсти по ониксовия плот на тоалетката. Полукръг от лампички с коралова светлина обгражда огледалото и хвърля розови отблясъци върху лицето ми. Почуквам стъклото, а то става млечнобяло, после непрозрачно, разтваря се и показва компютърен екран, на който изниква рисунка на жена, напоарена с пазарски пликове.

- Добро утро, фрида - с отчетлив глас изрича Персоналната програма за стайлинг. - Как си днес?

- Нервно ми е.

- Очаква се в първия ден на учебния срок - казва тя. - Как искаш да подобриш себе си днес?

- Бих се радвала на пълно преобразяване - промърморвам и хапя устната си, докато не зървам в огледалната стена колко непривлекателно изглежда това.

- Как искаш да подобриш себе си днес? - програмата не разбира от сарказъм.

- Може би нещо в бяло. Пусни „Фешън Ту Ви“. Имам нужда от вдъхновение след ваканцията.

На екрана се появява могод подиум, дълга сървена ивица, проектираща се сред черен вакуум, по която минават един след друг модели. Проектирани са предимно за тази цел, има стотици от тях, дошли от поточната линия, с мършавите им тела и безлики физиономии.

Бялото седи добре на тена ми. Представям си меган в нещо подобно и менът ѝ заприличва на вкиснато мляко, при което ме обзема злорадство.

- Чакай, тази е идеална – при Гласовата ми команда екранът замръзва на модел с чисто бяла блуза с кръгло деколте, обточено с дантелени цветя, и бяла дантелена пола, която пада на къдрави плисета до коленете.

- Това добре ли е?

- Да – съгласява се Програмата. – Ще заявя подходящи аксесоари от модния ни гардероб. – Влез в кабината за преобличане.

Екранът отново се превръща в огледало. Шоколадовокафява коса S41, очи охра номер 66. *Това съм аз. Това виждат хората, когато те гледат.* Свалям ноцницата си и я хвърлям в люк в стената под тоалетката. Кабината се отваря и издава силен сигнал, докато влизам в нея, после металната врата се затваря след мен като лакома уста.

- Напъняла си – Гласът изпълва кабината. – Сега си петдесет и три килограма и осемстотин грама. Ще препоръчам в седмичното ти предписание да се включат допълнителни блокери за калории, докато теглото ти се стабилизира между петдесет и два и шестста и петдесет и три и петстотин.

- Още ли трябва да вземам? – мразя блокерите за калории, които и сега ме карат да се пребивам от стомашни спазми. Сигурно трябва да съм благодарна, че са усъвършенствани в сравнение с началото, когато са предизвиквали пръсване на дебелото черво. – Срамно е.

- Ти единствена си информирана за медицинските си предписания.

Изсумтявам невъзпитано в отговор. На теория е така, предписанията ни са дискретни, но в Училището нищо не остава задъло в тайна. До закуска сестрите ми ще знаят, че съм слаба духом, че съм лакома, че не мога да се контролирам. А си мислех, че съм била добро момиче през последната седмица.

Лазерите оживяват с пукане, обхождат стоманените стени на кабината и от тавана се спуска инфрачервен обръч, който с гъделичкане се плъзва по тялото ми. Свистящ въздух изсмуква

всякаква налична нечистотия и я праца под земята за изхвърляне. Лазерите се издигат отново, напръскват с грим голата ми кожа и леко прибират косата ми в кок на тила. Позволено ни е да използваме тази машина само два пъти на ден – сутрин и вечер. Твърде скъпа е, казва възпитателката рут, така че поддържането на хигиената и грима през деня е наша грижа. След две минути днешният тоалет и съответните аксесоари са оставени през отворения люк в основата на стената. Грабвам ги и щом го правя, порталът мигом изчезва.

- Това не изглежда като на модела.

Опишвам избелялата тениска, а цветната украса се намачква под пръстите ми.

- Беше най-близкото подобие, което открих в модния гардероб на Училището.

Обратно в килийката си разглеждам тялото си от всеки ъгъл в огледалната стена и преглъщам отбращението си.

- Да вървим.

На прага чака фрея, ключиците ѝ се очертават под племената на една кука блуза; наголу е с яркожълта пола.

- Готова съм – казвам и нахлузвам на краката си сандали от имитация на змийска кожа, след което се забързвам да вляза в строя, като настигам гария пред мен.

Общезитието ехти от звука на трийсет чифта обувки с високи токове, потракващи по пода от черно-бели ромбовидни плочки. Маршируваме в мълчание, както го правим всяка сутрин.

Отвън, пред главния вход на общезитието, е издигната фотокабинка за началото на новия срок. гария отваря плъзгащата се врата – косата ѝ с карамелен цвят е артистично разрошена, индиговосините очи искрят от удоволствие. Защо е толкова довольна? Нима е постигнала перфектната снимка? По-добра, отколкото ще е моята?

- фрида.

фрея ме побутва под кръста с възлестите си пръсти и аз с пре-

пъване влизам в празната кабинка и затварям вратата за себе си.

- 1.Обърни се частично към камерата с един крак пред другия.
- 2.Отпусни тежестта върху задния крак.
- 3.Лявата ръка на хълбока.
- 4.Ослепителна усмивка.

Блесва светкавица и снимката ми мигом се използва в уебсайта на Училището, за да бъде оценена от Наследниците на Еврозоната и така да получи началната си класация за годината. Оставам в мрака. Би трябвало да изляза, но за момент ми се ще да остана там. Искам да се скрия, да се слея със сенките, да стана невидима, та никой повече да не може да се взира в мен.

Надявам се, че снимката е била перфектна.